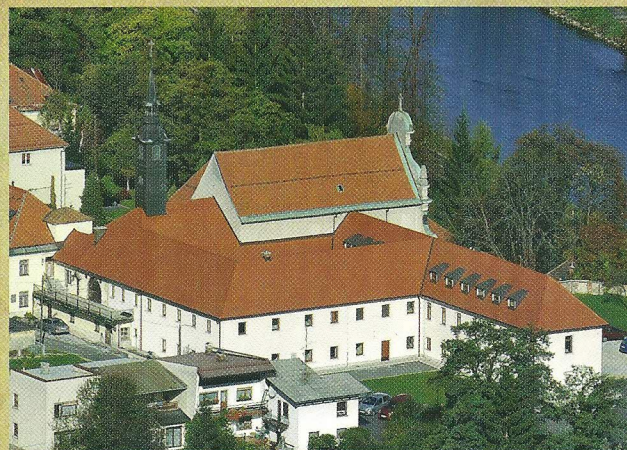

400-letna zgodovina kapucinov v Celju, ki se je začela z ustanovitvijo njihovega samostana 25. oktobra 1609, je zadnjega pol stoletja zajela še nove razsežnosti življenja in delovanja. Prvotno je samostanska cerkev prvenstveno veljala kot spovedno središče, kar je ob praznovanju Porciunkule (2. avgust) še danes močno čutiti. Od tod so patri številnim bolnim in ostarelim prinašali oporo in tolažbo v stiskah in trpljenju. Posebej znana je bila njihova pomoč po župnijah: predvsem v adventnem in postnem času so jih župniki radi vabili, da bi vernikom oznanjali božjo besedo, jim bili na razpolago za spoved ter jim ob celodnevem češčenju Najsvetejšega, ob misijonih in drugih priložnostih posredovali novih spodbud ter utrjevali njihovo versko življenje.

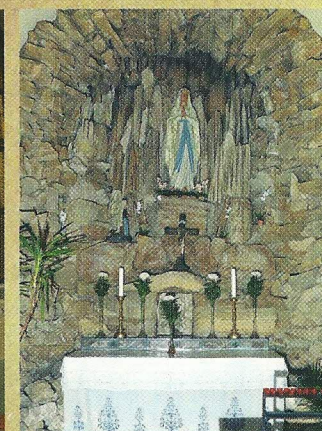

Dvajseto stoletje je življenju samostana dalo drugačno podobo. Nemški okupator je patre izgnal, samostan spremenil v taborišče. Po vojni so se patri sicer vrnili, vendar bili 1947 spet izgnani; tokrat je to storil domači totalitarni režim. »Neznana« roka je 1948 v cerkvi podtaknila požar; ogenj je močno poškodoval glavni in oba stranska oltarja, samostan je bil razlaščen. Deset let v cerkvi ni bilo rednega bogoslužja. Za vrnitev kapucinov si je močno prizadeval opat dr. Peter Kovačič, ki je bil začasni upravitelj cerkve. Pri njem se je 1958 nastanil p. Frančišek Lončar, savinjski rojak, in skupaj sta pripravljala ustanovitev župnije.

Opat Kovačič je čutil, da je mestna opatijska župnija za uspešno pastoralno delo prevelika in da bi bilo dobro, da bi desni breg celjske okolice, ki je spadala pod župnijo sv. Danijela, postala samostojna župnijska skupnost. Dne 25. januarja 1960 je mariborskemu škofu poslal predlog, da ustanovi župnijo sv. Cecilije, ki naj obsega Breg, Hrib sv. Miklavža, Lisce, Polule, Košnico, Pečovnik in Zagrad razen hiš na vrhu hribovskega hrpta od gradu proti vzhodu. V novo župnijo preide podružna cerkev sv. Miklavža, iz župnije Laško pa se ji pridruži naselje Tremerje s cerkvijo sv. Luka. Ustanovna listina, ki jo je podpisal škof Maksimilijan Držečnik, nosi datum 29. avgusta 1960. V njej navaja razloge za ustanovitev nove župnije in opisuje njen obseg: *meja nove župnije sv. Cecilije v Celju teče na severu po Savinji od Križa do izliva Voglajne, nato preko mostu čez Voglajno, dalje*

ob južnem robu višavja na hrbtu hribovja od starega gradu do Osence, vzhodno od južnega dela Zvodnega in po stari meji celjske župnije do Savinje, po sedanji občinski meji vključno kraj Tremerje, na zapadu po stari meji celjske župnije in občine. Na koncu listine beremo: Po oblasti, ki mi je dana v cerkvenem zakoniku, ustanavljam novo župnijo Sv. Cecilije v Celju, ki začinja svoje redno dušnopastirsko delovanje dne 4. septembra 1960. Dr. Maksimilijan Držečnik, lastnoročno, lavantinski škof.

V župniji so tri cerkve. Župnijsko cerkev krasi znamenita slika sv. Cecilije. Na desni strani so razvrščene kapele sv. Frančiška, sv. Marjete Alakok in lurške Matere božje. Skoraj 400 let stara cerkev je po številnih preureditvah žal v celoti izgubila podobo prvotne samostanske cerkve. V Tremerjih so leta 1825 zgradili kapelo, na pobudo škofa A.M. Slomška so jo povečali in 1867 dobili dovoljenje, da se v njej lahko opravlja bogoslužje. Novo podobo je s temeljito prenovo dobila v zadnjih letih; dne 2. decembra 2007 ob 140. letnici prve svete maše v njej jo je posvetil celjski škof dr. Anton Stres. Cerkev sv. Miklavža stoji na 400 m visokem hribu južno od Celja. Postavljena je bila okrog leta 1400 (delo celjskih grofov), leta 1617 so jo podaljšali in prizidali zvonik. Znana je po treh zlatih oltarjih, ki so posvečeni sv. Miklavžu, sv. Roku in sv. Urbanu. Sv. Miklavžu so se kot svojemu zavetniku posebej priporočali splavarji na Savinji.